

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Verus Ecclesiasticus Vocationem suam cognoscendi Avidus, Eidemqve Correspondendi Studiosus

Mansi, Giuseppe

Francofurti ad Mœnum, 1693

Cap. VII. De potestate clavium, seu absolvendi à peccatis, aliæque
considerationes circa idem Sacramentum

urn:nbn:de:hbz:466:1-38106

cujus, quem ille in oculis ferebat, adhuc crumpe confusas manus habens, ostendat ipsas patri, etiam tum stomachanti, nonne sanguis filii, qui in manu ejus apparet, qui filio necem intulit, ad iram magis incitabit eum, si injuria data est? Certum est, quod sic: Jam verò idem omnino est noster casus, quem calidis deplorat lachrymis Salvianus, Lib. de Pr. vid. ita scribens: Ita Dei Ecclesia, quae in omnibus debet esse placatrix Dei, quid aliud quam exacerbatix Dei?

Caput Septimum.

De potestate clavium, seu absolvendi peccatis, aliaeque considerationes circa idem Sacramentum.

SI magna sit potestas, quae super verum Christi corpus sacerdotibus collata est, non minus excellens eminensque illa est, quam in eisdem in corpus Christi mysticum, quod est Ecclesia, competit, Sacramentali absolutione peccatores justificando; tanta haec est prerogativa, ut illam considerans Richardus à S. Victore 1. P. Benjam. cap. 4. articulo similis haec scripto reliquerit: Nescis si potest homo aliquid adeo in hac vita majus accipere; ignoro, an possit hac gratia, inter-

maiores aliquam, homini conferre, quam
 ut eius ministerio perversi homines in melius
 mutantur, ut de filiis Diaboli, filii Dei effici-
 antur. Verissima sunt, quæ præfatus est
 Richardus, nec ego asserere vereor, sacer-
 dotibus per collatam illis ab Altissimo hujus-
 cæmodi potestatem, simul cum illa iis con-
 cessisse omnipotentiam aliquam participa-
 tam: *Si habes brachium sicut Deus*, reperi-
 mus registratum in Job; Cap. 40. v. 4. Exe-
 rit autem sese, palamque demonstrat omni-
 potentia divina in condonandis delictis:
*Deus qui omnipotentiam tuam parcendo maxi-
 mè manifestas*, canit Ecclesia; Dum nos au-
 tem brachium nostrum elevamus ad imper-
 tiendam Sacramentalem absolutionem, non-
 ne conveniret dicere nos ipso facto exerce-
 re actum aliquem omnipotentia, actum
 talem qui soli Deo conveniat? *Luca 5. v. 21.*
Quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus?
 Ideo sanctus Joannes Chryostomus in libro
 3. de Sacerdotio cap. 4. petit: *Quanam ob-
 scuro potestas hac una major esse queat? Pater
 omnimodam potestatem filio dedit? Caterum
 video ipsam omnifariam à Deo Filio Sacerdo-
 tibus traditam.* Idem ille Dei Filius, secun-
 dum carnem natus de Virgine Matre, quam
 & tenerrimè, ac super omnes dilexit creatu-
 ras,

Ma...

Verus
 de...

...

ras, nihilominus talem illi non contulit
 testatem, qualem Apostolis suis dedit, po
 ut observat Innocentius tertius summus Po
 tiffex, de pen. & remiss. cap. nova quadam. hoc
 fuit mysterium illud, cur illa ultimæ con
 non interfuerit, quando consecrati sa
 Apostoli sacerdotes: *Cujus officium con*
mitti voluit solis presbyteris, dicit de mini
 rio nostro Doctor Angelicus. Et, si Be
 Virgini ab Ecclesia tribuatur titulus ille
 norificus, multumque nobis favorabil
Janua cœli, sacerdotibus tamen consign
 sunt claves felicitatis illius beatique Regni. Gr
 tia singularis, potestas admirabilis, du
 Deus se obligat ad ratum, fixumque tene
 dum, ad implendum totum id, quod n
 hic interea circa remissionem peccatorum
 peregerimus, de quo pulchrè S. Chryso
 mus: *Hom. 5. de ver. Isa. Judex sedet in ter*
ra, Dominus sequitur servum, & quicquid
in inferioribus judicaverit, hoc ille in superioribus
comprobat: quod idem est, ac si diceret, sa
 cerdotes constitutos esse arbitros; &
 plenipotentarios in judicio animarum
 quod ipsum clarissimè quoque confirmat
 Maximus: *Hom. 3. de natal. Apost. Pet. & Pauli*
Tanta ei attributa est potestas judicandi, ut in
arbitrio ejus poneretur cœlestis judicium. St
 mili

militer S. Bernardus, in fest. Apost. Petri & Pauli, cap. 5. dum in laudes excurrit sancti Petri Apostoli, qui nomine totius Cleri, à Christo potestatem accepit clavium, dicit: *Claves Regni tam singulariter accepit, ut precedat sententia Petri sententiam cœli.*

Ascendamus modo, ab excellentia ministerii, ad ipsius exercitium, pro quo pensanda est, ac pondere sanctuarii librandæ quædam Sancti Ambrosii sententia: (p. 3. do d. gn. sacerdot. *Ne habeatur in Ecclesia cathedra sublimior, & conscientia sacerdotis reperiat humilior.* Qui ante altare confert gratiam, quid convenientius, quid magis necessarium est, quam ut ille sit in gratia, Deique amicitia? Nonne dum alios paramus solvere, curare ante omnia debemus, ut nos ipsi simus liberi? Oculus, pulveribus oppletus, quomodo poterit videre, aut attendere, ut maculas depellat, eluatve ex oculis aliorum? Manus omnino pollutæ, quomodo alios suis à fordibus mundare, ac lavare poterunt? Ergo, *Rectus ordo requirit, ut prius propriam, deinde alienas studeas curare conscientias*, inquit S. Bernardus Ep. 1. ad Brun. Hinc consuetudo semper fuit in Ecclesia Catholica, solum ad confessiones excipiendas admittere personas probatæ ac exemplaris vitæ,

Manus

Versus
de castis

Manus

vitæ, simul & experientiæ; quomodo enim
 juxta ipsius rectæ rationis ductum, medi-
 cus aliquis mille infectus morbis, aptus
 rit ad sanandos alios? Immo vero, cito
 plerosque, si non omnes inficiet. Eode-
 quoque modo confessorius malæ vitæ, ad
 expertus, loco quod sanet animas curæ
 commissas, easdem perdit, inficit, cor-
 rumpit, suoque contagio plane dejicit, in
 que eo periculosius, simul ac perniciosius
 quod medicus infirmus solum destruat salu-
 tē corporalem, Confessorius autem disci-
 lus, malæ vitæ, ac inexpertus, ruinam
 ducat aeternam, & corporis, & animæ
Corpus & animam perdunt in gehennam.

Ante omnia in Confessario necessaria
 scientia: Oportet, dicit Petrus Damianus
*Serm. 2. de s. Andr. litteratum esse, ut sci-
 quod injungat, cui parcat, quam consolati-
 nem proferat, de Scripturis.* Etenim regere
 ac ducere animas, res est difficillima, etiam
 peritis, magnâque doctrinâ, ac scientia per-
 tentibus, & quicumque ignorans sese immi-
 tit, operamve suam addicit functioni tan-
 arduæ, quam periculosa, evidentissimo
 exponit discrimini committendi errores gra-
 vissimos, cum irreparabili animarum da-
 mno, quæ curæ, ac fidei ipsius commise-
 runt.

runt. Sanctus Bernardinus Tom. ser. 15. Art. 22. cap. 1. postquam demonstrasset, animarum ductu ac regimine, non minus nostros, quam antiquos sacerdotes debere posse distinguere ac discernere, *inter lepram, & lepram*, subjungit: *Sacerdos sine scientia, est sicut duxor cecus in via, quia sacerdos habet officium præeundi, & viam salutis aliis ostendendi.* Sed quia hæc materia, quæ maximi momenti est, alibi ex professo tractabitur, pergo ad perlustrandam, ac deducendam conditionem alteram.

Fidelitas & prudentia, non minus etiam necessariae sunt confessario, quam scientia ipsa. 1. Cor. 4. v. 20. *Fidelis servus & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam, cui Redemptor noster credidit, ac fidit thesauros inexhaustos sanguinis sui, ac infinita merita suæ Passionis, ut illa pœnitentibus communicaremus, nec in illorum distributione essemus nimis prodigi, aut in retentione, ac reservatione nimis tenaces, aut avari.* *Hic jam queritur* (dicebat Apostolus) *inter dispensatores, ut fidelis quis inveniat*: constituti sumus ac ordinati ad distribuendam gratiam divinam, quæ est pupilla divinitatis, hancque proinde populis provida cum cura, ac bene regulata œconomia

C 5

mia

Nansi

Verus
de...
N...

mia dispensare debemus: 1. Pet. 4. v. 10. *Sicut
 ut boni dispensatores multiformis gratia
 Dei.* Electi sumus, ac destinati thesaurarum
 immensi cœlestis ærarii, inquit S. Chryso-
 stomus, *Lib. 3. de sacer.* statque penes nos fide-
 lis ejusdem distributio, ac erogatio; *Hoc
 commissum est, ut ea, quæ in cœlis sunt, dispen-
 sent;* proindeque tantæ commissæ curæ par-
 est, ut ministri cor respondeant pari fidelita-
 te. Ut autem aliquis bonus sit minister,
 non debet fidelitas destitui prudentiâ, sed
 ambæ hæ virtutes debent esse in illo combi-
 nata: Hæcque conjunctio tam necessaria
 est, ut in defectu illius, non raro præcipit
 tur confessarius in labyrinthos inextricabiles.
*Hujusmodi Magistros, in quibus tantorum
 riclitatur salus, maximâ decet pollere pruden-
 tiâ,* inquit citatus Chrysostronus. *Hom. 1. in
 Matth.* Hoc ipsum erat mysterium illud
 ob quod summus Sacerdos portabat in pe-
 ctore suo *Rationale judicii, quia debet sub
 li examine* (dicit S. Gregorius in suo Pastora-
 li *Par. 2. cap. 2.*) *bona malaque discernere, et
 que, vel quibus, quando, vel qualiter con-
 gruunt, studiose cogitare.* Cuicumque ergo
 sese ad functionem tam arduam subeundam
 accingenti, ingeminarem verba illa Regis
 Josaphat: *Videte, quid facitis, non enim ho-*
 ministri

minis exercetis iudicium, sed Dei. 2 Paralip. 19.

Advertite, dicerem illis, vos inchoare unum ministerium tam laboriosum quam periculosum, siquidem ad sustinendum cum decore ac utilitate, loco Dei supremi iudicis, grande illud Sacramentale tribunal, opus sane est summâ prudentiâ. Eruderemus non nihil veritatem illam, ac perpendamus, qua debeat pollere virtute is, qui animas ducere ac regere intendit: debet enim in primis esse capax, illiusque iudicii, ut in personis discernat aetatem, sexum, conditionem, ac professionem, ut cognoscat delicti gravitatem, causam bene ponderet, ut applicet remedia; pensare debet circumstantias loci ac temporis, quamdiu in delicto pœnitens manserit, an recidivus sit, an consuetudinarius: considerare debet compunctionem pœnitentis, illius propositum, dispositionem, ac vitæ statum; num mulier sit suspecta marito, filia Patri, & huic filii &c. ast summa semper cum circumspectione huiusmodi debet instituire interrogationes, tantâque dexteritate latentia audire, quærere ac sanare debet peccata, ut absque ulla confusione, absque rubore, is qui illa aperuit, à confessorio discedat; atque ideo dum gravissimorum audit scelerum seriem, enormium

Nansi

Verus
de iustis

N. N.

mium peccatorum longum catalogum
 cautissimè cavere debet, ne signo aliquo ex
 teriori, indignationem vel minimam, zeli au
 alterius cujusvis commotionis, aut pertur
 bationis sensum monstret, quem pœnitentem
 percipere valeat, in quo plures sæpè per in
 advertentiam peccant, non rarò cum summi
 unius aut alterius partis detrimento. En
 cellente nos præit exemplo S. Ludovici
 Bertrandus, quomodo nos in simili casu ge
 rere debeamus: *in vita ejus d. l. 2. c. 4.* Au
 diverat is confessionem enormis cujusdam
 peccatoris, postquam à pœnitente diei per
 cipiebat, se libenter velle videre vultum
 quo tanta, tamq; atrocita omnia sua scelera en
 cepisset, ut credat ipsum similia non com
 misisse; ad quem placido vultu conversus san
 ctus dixit, quod per Dei misericordiam in nu
 lum illorum excessuum prolapsus fuisset un
 quam, nihilominus omnes peccata mente
 tranquilloque animo percepisset, ac auscul
 tasset, sibi autem persuasisset, quod eo ipso,
 quo se ad pedes suos prostravisset, ipsum
 scelera illa omnia detestatum esse, constantissi
 mèque, illa amplius non comittere, propo
 sisse. *Obstetricante manu ejus, eductus est
 coluber tortuosus,* legimus in Job, c. 26, v. 11.
 quod S. Antonius de Padua *Ser. in Dom. 3. post*

Pascha,

Pascha, de cautela interpretatur prudentis Confessarii, quæ ex animæ latebris absconditum extrahit peccati venenum, ac exitialem serpentem, idque tanta cum dexterritate, ac experimentalis industria, ut ne minimum indeficiat dolorem creatura. Veteres illæ civitates refugii, figuræ nostrarum sedium confessionalium, ad quas convolabant delicto aliquo obnoxii, debebant, juxta Dei ordinationem, ut facilis ad illas foret accessus, commodissimis sterni viis, planis omnino, ac æqualibus: *Num. 15. sternerent diligenter viam*, idque commisit levitis, ut & nos discamus commodissimam sternere viam, immo pontem aureum extruere, per quem peccatores pœnitentes ad Deum pervenire possint: Hinc non immeritò turbæ illæ glorificaverunt Deum dicentes, quia dedit potestatem talem hominibus, ideo non Angelis hæc est commissa potestas, qui nunquam peccaverunt, sed homo passibilis supra homines ordinatur, ut dum in aliis suas recolat passiones, mitem apud eos se prabeat, & benignum: Quæ est ponderatio sancti Joannis Chryostomi, *Hom. 80. in Matth.* quam meritò cordi sibi sumant peccatores, ac pro regula ac doctrina habeant Confessarii. Sanctus Rupertus Abbas, *Lib. 1.* explicans textum

Mansi

Veras de castis

Mansi

tum illum: *Non trades servum Domino* qui ad te confugerit, ne contristes eum, vertit, dici hoc præfectis ac ducibus animarum: *Deut. 23. v. 15. Ne contristes peccatorem confitentem, ac relinquere volentem, ut in desperationem abigas, qualecumque crimen vel quantumcunque admiserit, ne contristes eum.*

Jam verò, quis credat, nisi experientia ipsa docuisset, reperiri sacerdotes tam proficitur, tam perditæ, tam profligatæ conscientia, ut Sacrosancto illo Sacramento abutantur ad fines pessimos, propriumque, sicut commodum ac interesse, cum summo etiam scandalo, ac animarum sibi commissarum detrimento: *Considerate, quid de gregibus agatur* (verba sunt divi Gregorii Papæ homil. 11. in *Evang.* calidissimis lachrymis excipiendæ, quando Pastores lupi fiunt; hi enim custodiam gregis suscipiunt, qui insidiari gregi Dominici non metunt, contra quos Dei gregem custodire debuerunt. Quoties non notitia in confessione hausta, illis servit ac suffragatur pro impuris suis satiandis desideriis ac appetitibus, peccandi que occasionibus quærendis, & pro eo, quod sanare deberent animas peccato infectas, ipsimet & alienas, & proprias suas inquinant, inficiunt, perdunt? Misera, ac de-

deplorandæ animæ, quæ dum sese commif-
fas putant manibus benigni patris, ac di-
creti Confessarii, ut in illis securæ possent
degere ac latere, fauces reperiunt lupi rapa-
cissimi! Unum aliud inconueniens tangit
S. Bernardinus; i. 4. serm. 36. Confessariis valde
familiarē ut more mercatorum fit, qui solent
merces suas meliori, ac leuiori dare pretio, ut
plures accipiant emptores: *Ita hodie accidit in
confessione, qui dant pœnitentias minores, ha-
bent maiorem concursum, & sic fit mercantia
de pœnitentibus, sic peccatores decipiunt, &
mittunt in infernum.*

Caput Octauum.

*De obligatione Ecclesiasticorum, quam ha-
bent ad orandum ac interpellandum Deum
pro mundi sustentatione, in quem
finem ordinati sunt, & con-
tuti prestatores.*

S. Propheta Jeremias causam ruinæ uni-
uersalis adscribit defectui orationis; cap.
12. *Desolatione desolata est omnis terra, quia
nullus est, qui recogitet corde. Servi Dei, dum
orationi insistent, cardines sunt, immo
Atlantes, qui mundum sustinent, prout illos*
ap.

Mansi

Veneris
de instig